

Efter justitsministeriets opfattelse har »viteinstuttet« inden for finsk og svensk markedsføringslovgivning så væsentlige lighedspunkter med den strafferetlige bødesanktion, at der ikke er afgørende betænkeligheder ved at følge de finske og svenske ønsker om at inddrage »viten« inden for dette specifikke lovgivningsområde i det nordiske samarbejde om fuldbyrdelse af straf. Der må herved også henses til, at det tilsvarende danske lovgivningsområde er sanktioneret ved almindelig bøde, og at disse bøder vil kunne fuldbyrdes i de andre nordiske lande. Justitsministeriet har på den baggrund fundet det naturligt at foreslå en udvidelse af det nordiske samarbejde vedrørende fuldbyrdelse af straf til også at omfatte »utdömda« finske og svenske »viten«.

8. Hørte myndigheder

Justitsministeriet har indhentet udtalelser over lovforslaget fra præsidenterne fra østre og vestre landsret, præsidenterne for Københavns byret og for retterne i Århus, Odense og Ålborg, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, rigsadvokaten, rigspolitichefen, foreningen af politimestre i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Dansk kriminalpolitiforening, Dansk politiforbund, Advokatrådet samt udenrigsministeriet.

9. Økonomiske og administrative konsekvenser

Lovforslaget skønnes ikke at medføre væsentlige administrative eller økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Forslaget indebærer, at de gældende bestemmelser i straffelovens § 8, stk. 1, nr. 5–8, ophæves og erstattes af to nye generelle bestemmelser om strafretlig jurisdiktionskompetence.

Bestemmelsen i nr. 5 medfører, at der i fremtiden vil være dansk jurisdiktionskompetence, altså mulighed for at gennemføre retsforfølgning her i landet, såfremt den kriminelle handling er omfattet af en mellemfolkelig overenskomst, som forpligter Danmark til at foretage retsforfølgningen. Som anført i de almindelige bemærkninger, pkt. 3, imødekommer bestemmelserne de forpligtelser til at gennemføre retsforfølgning, som følger dels af de konventioner, som er anført i de gældende bestemmelser i § 8, stk. 1, nr. 5–8, dels af FN's konventioner om tortur og gidseltagning og konventionen om beskyttelse af nukleare materialer. Endelig

giver bestemmelsen mulighed for fremtidig dansk tilslutning til nye konventioner, som pålægger Danmark en forpligtelse til at gennemføre retsforfølgning.

Ved bestemmelsen i nr. 6 skabes der dansk jurisdiktionskompetence i tilfælde, hvor den kriminelle handling her i landet kan medføre højere straf end fængsel i 1 år, og udlevering af den sigtede til retsforfølgning i et andet land afslås. Som anført ovenfor i de almindelige bemærkninger, pkt. 5, har justitsministeriet i den forbindelse fundet det rigtigst at begrænse den danske jurisdiktionskompetence til tilfælde, hvor et andet land har fremsat en begæring om udlevering, som Danmark har afslået.

Det er efter forslaget til § 8, stk. 1, nr. 6, endvidere en betingelse, at den pågældende handling er strafbar ikke blot her i landet, men også i det land, hvor den blev foretaget (princippet om dobbelt strafbarhed). Efter justitsministeriets opfattelse er det rigtigst at begrænse den danske jurisdiktionskompetence efter den foreslåede nye bestemmelse i nr. 6 til sådanne kvalificerede tilfælde, idet der næppe vil bestå nogen dansk interesse i at gennemføre retsforfølgning af andre sager, hvor det udleveringsbegærende lands – typisk hjemlandets – kompetence alene støtter sig på ekstraterritorial kompetence uden at anvende princippet om dobbelt strafbarhed i forhold til gerningslandet. En tilsvarende betingelse om dobbelt strafbarhed findes i straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2, om dansk jurisdiktionskompetence over for lovovertrædelser, som begås af danske i udlandet. Er handlingen begået uden for folkeretlig anerkendt statsområde, kan der dog naturligvis ikke stilles noget krav om dobbelt kriminalisering af handlingen.

Til nr. 2

Efter forslaget til ny affattelse af straffelovens § 8, stk. 3, er det justitsministeren, som i de i § 8, stk. 1, nr. 4–6, nævnte tilfælde, afgør, om påtale skal finde sted.

Der henvises i øvrigt til det, som er anført i de almindelige bemærkninger, pkt. 6.

Til nr. 3

Forslaget er en konsekvens af det samtidig fremsatte forslag til lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., hvorved lov om fuldbyrdelse af